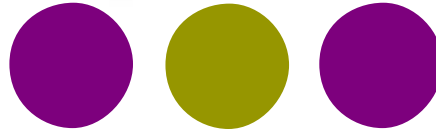

editorial

Montserrat Montané
montserratma@artterapiagranollers.com

Novament hem reunit un conjunt de treballs per donar forma al volum 5 de la revista *Inspira*. Cadascun d'ells afronta i presenta diferents temes en relació a la nostra professió, aplicada a diversos col·lectius.

Els articles giren al voltant de temes com la salut mental en adolescents i en adults, l'artteràpia amb nens malalts de càncer, l'impacte del divorci en els fills, i sobre la maternitat i el vincle afectiu; la entrevista a l'escola Pau Vila conjuga amb bona part d'aquest material.

Malgrat les diferències entre aquests treballs, m'agradaria destacar un factor comú en tots ells. Tot i tractar temes distants com el trastorn bipolar en un adult o les repercussions del divorci en els nens, en el fons sempre hi ha conflictes i mancances ancorades en les primeres relacions afectives. Aspectes tots ells d'un món complicat, en el que estem immersos en allò que Fromm anomenava "la patologia de la normalitat"; així, potser, el membre de la família que decideix fer teràpia sigui en realitat l'emergent més sa del seu entorn. Pensava si bona part del contingut de qualsevol llibre de psicopatologia no és sinó un conjunt de conseqüències de la manca o de la distorsió de l'amor en les seves moltes versions.

És òbvia la relació directa entre el vincle mare i fill amb la salut mental, personal i social. D'aquí la importància de la mare suficientment bona de la que parlava Winnicott, però també, no ho oblidem, d'un pare suficientment bo (no se'n parla gaire d'ells) i d'una comunitat o un entorn social contenidors. Una mare pot ser suficientment bona per sí mateixa, però aquesta eficiència necessita també del suport d'una figura paterna i d'un entorn familiar i social que aportin suficient estructura i bondat.

Amb aquests pensaments en ment vaig trobar la notícia de que a Suècia tancaven presons per manca de delinqüents, i al mateix temps amb un article d'Isabel Fernández del Castillo, en el qual relaciona aquesta notícia amb el fet de que aquest país ja portés temps donant suport a les mares en la cria dels fills, amb un permís de maternitat de 96 setmanes i de 60 dies per als pares. Indica també, citant a Michel Oden, com la millor forma de crear persones agressives és entorpir el vincle del nen amb la mare.

Existeix doncs una proporcionalitat directa entre estabilitat i salut del món intern de cada persona, amb l'amor rebut i l'amor donat (y ben acceptat), sense oblidar el rol fonamental de la xarxa de relacions familiars i de la comunitat en la que es desenvolupen.

Com artterapeutes, tenim clara la base d'aquest punt de vista, si be necessitem potenciar una visió el més global i sistèmica possible, a fi de comprendre en profunditat la tasca que duen a terme, tenint present que cada persona arriba a la sessió amb la família posada, i d'alguna forma també amb la comunitat a la que pertany, o be l'absència d'aquesta.

Possiblement el gra de sorra que puguem aportar des de la nostra professió tingui a veure amb crear i enfortir vincles, així com adobar la consciència, oferint les condicions idònies per tal que germi allò més essència i sa de cadascú.